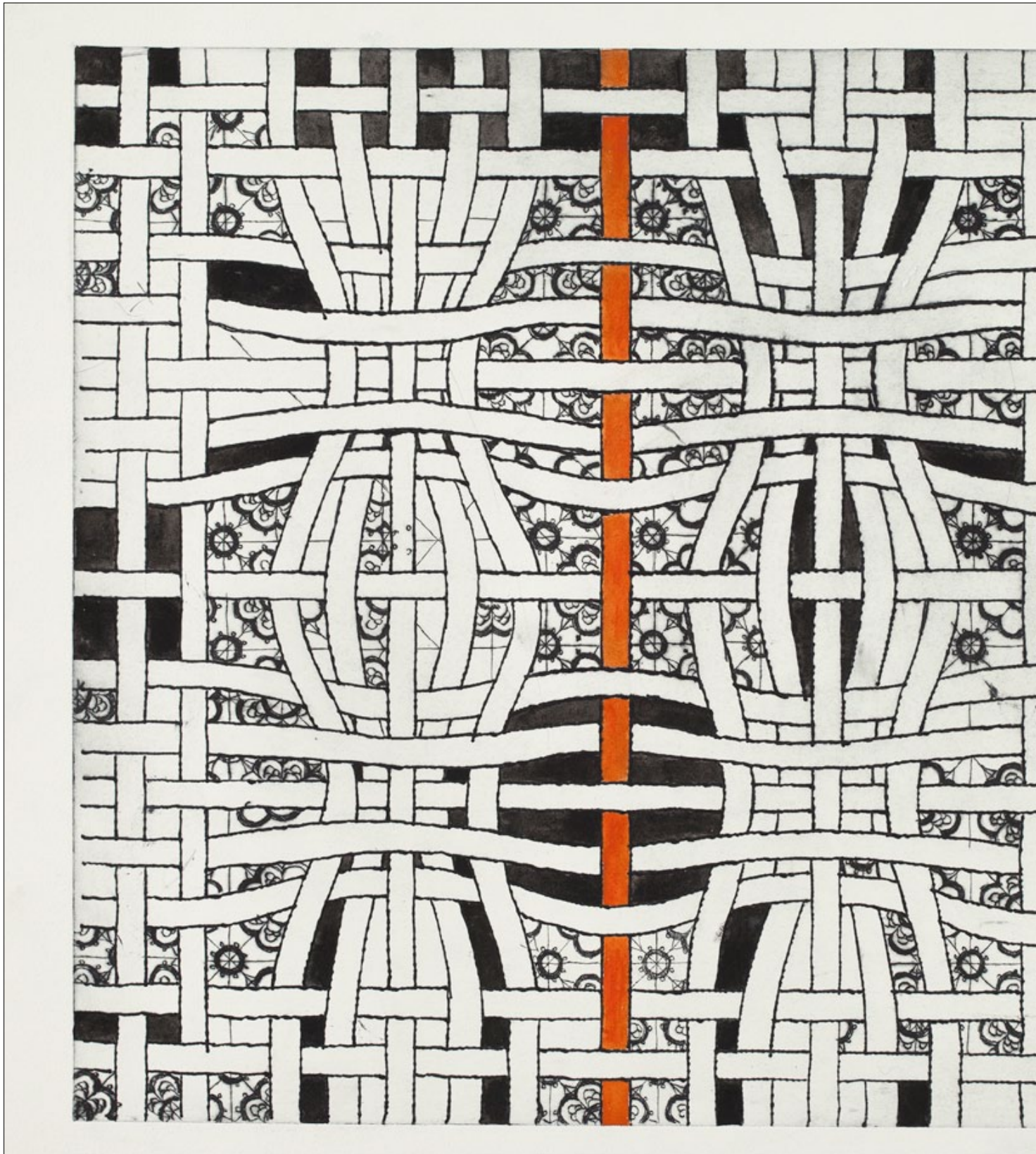

Konstnärsparet Ann Makander och KG Nilson har skapat en gemensam utställning som visas på Vandalorum. Här möter hennes bilder av rutiga textilier hans geometriska kartbilder på ett sätt som får tankarna att vandra vidare.

Den röda tråden.

Ett konstnärspär som möts

Recension

"ANN MAKANDER & KG NILSON"

VISAS AV Smålands Konstarkiv på Vandalorum till den 27 maj.

RUTIGA TEXTILIER OCH kartor är ganska lika. Jag har aldrig tänkt på det tidigare, men slås av tanken när jag ser KG Nilsons och Ann Makanders gemensamma utställning i Småland Konstarkivs lada på Vandalorum. Konstnärerna, som även är ett par privat, har utvecklat ett bildspråk som på många sätt skiljer sig åt samtidigt som det har beröringspunkter. Det är grafiskt och exakt, med ett fåtal figurativa detaljer insprängda likt tecken eller symboler. Stundvis får jag intrycket att deras motiv har lagts i något slags press eller mangel för att uppnå sin särpräglade plattighet. Men de ser också sammetsmjuka ut, vilket

bidrar till att man vill röra vid dem.

KG NILSON HAR sedan sin examen vid Kungliga Konsthögskolan i Stockholm på 60-talet medverkat i flera internationella utställningar och utfört betydelsefulla offentliga uppdrag, såsom ett röstskrin för Sveriges Riksdag 1998. Hans konst är färgstark och innehåller för det mesta geometriska kompositioner. Trots att den är väldigt precis – ingenting ser ut att lämnas åt slumpen – präglas den av en lekfull sprallighet. Formerna i hans verk kan först verka stränga fast vid en närmare betraktelse uppstår oförutsägbara avvikelser, och det ger dem en spännande tvist.

På Vandalorum kan man ta del av ett stort antal av hans nyproducerade verk och ett fåtal av hans äldre arbeten. Nilsons mål-

ningar är utförda i olja men saknar den flammiga egenskapen som ofta brukar tillhöra mediet. Hans färg är alltid kompakt, enhetlig och nästan plastig.

I en serie suggestiva bilder förekommer variationer på samma tema: kalejdoskopiska fält som har fördelats runt en eller flera cirklar. De senare är ibland kolsvarta, vilket medför att de ser ut som pupiller. De kulörta delarna som omgärdar dem påminner således om irisar. På detta vis lämnar Nilson tolkningen öppen och låter betraktaren själv bilda sig en uppfattning om vad hen tror sig se. Han laddar abstraktionerna och får dem att bli mycket mer än tama undersökningar av färg och form.

JAG ÄR EMELLERTID inte lika begeistrad i Nilsons illustrativa målningar av trivsamma vattendrag och hus. I mitt tycke är

"Det finns något otäckt och samtidigt väldigt mänskligt med de avlägsna betraktelserna Nilson serverar: ju längre bort man kommer från skådeplatsen desto enklare är det att förbise lidandet."

de för schablonmässiga och dekorativa och bär inte alls på den mystiska spänning som syns i hans övriga produktion. Hans i särklass intressantaste motiv, som det finns flera exempel på i denna utställning, är likaså schablonartade men på ett helt annat sätt. Jag avser målningarna av landområden sedda ur ett fågelperspektiv, vilka för tankarna till kartor. Här hänger sig konstnären åt pojkrumslekar och tecknar upp streckade färdrutter över fält och hav. Historiska händelser tolkas fritt och

fantasifullt. Krig och eld syns från trygg distans, och båtarna, flygplanen och de brinnande husen ter sig som små schackpjäser på ett bräde.

Det finns något otäckt och samtidigt väldigt mänskligt med de avlägsna betraktelserna Nilson serverar: ju längre bort man kommer från skådeplatsen desto enklare är det att förbise lidandet. Människor och städer förvandlas till myror eller prickar när man befinner sig i ett flygplan, och därmed blir det lättare och mindre ångestladdat att släppa iväg